

kun kommer til at bestaa af 3 Medlemmer, hvoraf Kongen vælger den Eine og de laantagende Foreninger de 2 andre. Mindre Indskydelse kan man ikke vel give Kreditforeningerne, hvis de da overhovedet skal have noget at sige i deres egne Anliggender.

Der fremkom rigtignok under Lovforslagets første Behandling i Folkethinget Udtalelser om, at det, at Hypothekbanken styredes af Staten, vilde være en særlig Garanti i Udlandets Vine. Dette turde dog maaske bero paa en Misforstaaelse. Det ses ikke, at den svenske Hypothekbank har været udsat for Mistillid af den Grund, at den bestyredes af sine Interessenter, og lige saa lidt har der i den Retning været reist nogen Anke mod Kreditforeningerne her i Landet. Den eneste af vore Kreditforeninger, hvor Kreditorerne ogsaa have Del i Styrelsen, er saavidt vides den vest- og sønderjydske Kreditforening, men det kan ikke siges, at denne Forening af den Grund nyder større Tillid end andre lignende Foreninger, hvor Interessenterne ene vælge Bestyrelsen.

Angaaende Bankens Ret til at optage Laan (sælge sine Obligationer) finder Udvalget, at denne Ret ikke bør være ubegrændset. Forsaavidt Banken gjør større Laan, end den har Brug for i den nærmeste Tid, er det en Slags Spekulation, den indlader sig paa. Blive Pengene billigere, inden Banken har affat sit Laan til Kreditforeningerne, saa er det en daarlige Spekulation, og den vil have Vanskelighed ved at komme af med disse dyre Penge. Tilmed vil Banken under alle Forhold ved den midlertidige Udbringelse af Pengene lide et Rentetab, som dens Laantagere maa bære. Man mener derfor, at Banken som Regel kun skal optage et saa stort Laan ad Gangen, som den behøver i den kommende Termin, og kun undtagelsesvis, naar Forholdene paa Pengemarkedet

tale derfor, være berettiget til at optage større Laan. Skjønt over, hvorvidt Laanet skal være større eller mindre, vil det dog neppe være heldigt at overlade til Bestyrelsen alene, men gennem Bankraadet bør Kreditforeningerne have Myndighed til at beslutte om denne Sag, og kun for saa vidt et kvalificeret Flertal billiger det, bør Banken efter Udvalgets Formening kunne optage større Laan — dog ikke ud over, hvad det kan antages, den kan have Brug for i en vis begrændset Tid.

Der har i Udvalget herfket nogen Tvivl om, hvorvidt alle, der modtage Laan af Bankens Midler, burde være solidarisk forpligtede uden Hensyn til, gennem hvilke Kreditforeninger Laanene er dem udbetalt. Der er Grunde, som tale for, at det solidariske Ansvar begrændses, saa den ene Kreditforening ikke kan komme til at lide under, hvad en anden Kreditforening har forbrudt. En saadan Ordning vilde dog næppe være noget heldigt Grundlag at bygge Hypothekbanken paa, og Udvalget er derfor i sit Forslag gaaet en Mellembvei, der formentlig vil findes betryggende til alle Sider.

Udvalget er nemlig gaaet ud fra, at selv om en Kreditforening skulde lide saa store Tab, at den for en Tid kunde have vanskeligt ved at opfylde sine Forpligtelser, saa ville disse Vanskeligheder dog kun være forbigaaende. Man kan ikke godt tænke sig saa danne Forhold her i Landet, at en af vore Kreditforeninger ikke skulde kunne afvikle og betale sin Gjæld, naar der blot levnes den Tid dertil. Solidariteten mellem de forskjellige Kreditforeninger kan derfor ikke antages i værste Fald at bringe større Følger med sig, end Udredelsen af et midlertidigt Tilskud, der bliver at tilbagebetale inden et Tidsrum af 5 Aar.

Angaaende Bankens Statuter, som i Lovforslaget foreslaas fastsat ved fgl. Anordning, da mener Flertallet, at de rettest bør fastslaas ved Lov. Statutterne er jo paa en Maade et Tillæg til Loven, en Forklaring og Fortolkning af Lovens Bestemmelser, og Lov-